

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pieteikums, ko iesniedza *Iride SpA* un *Iride Energia SpA* ("prasītāji"), attiecas uz 2006. gada 8. novembra lēmumu, ar kuru Komisija pabeidza procedūru, ko tā uzsāka atbilstoši EK līguma 88. panta 2. punktam, lai noteiktu, vai ar Kopienu tiesībām ir saderīga atmaksa, ko Itālija paredz piešķirt *AEM Torino* par neatgūstamām izmaksām enerģētikas nozarē⁽¹⁾.

Prasītāji apgalvo, ka Eiropas Kopienas Pirmās instances tiesai ir jāatzīst, ka Lēmums nav spēkā tiktāl, ciktāl tas klasificē pasākumus, kas tika pieņemti, lai veiktu atmaksu *AEM Torino* attiecībā uz neatgūstamām izmaksām, kas tai radās enerģētikas nozares tirgus liberalizācijas rezultātā, par valsts atbalstu un tiktāl, ciktāl tas aptur atbalsta maksājumu līdz brīdim, kamēr Itālija nav iesniegusi Komisijai pierādījumus, kas apliecinātu, ka *AEM Torino* nav saņēmis iepriekš minēto valsts atbalstu, kurš tika atzīts par pretlikumīgu un nesaderīgu ar 2002. gada 5. jūnija Lēmumu 2003/193/EK attiecībā uz nodokļu atvieglojumu iepriekšējām pašvaldības iestādēm ("Lēmums par nodokļu atvieglojumu"), vai arī pierādījumu, ka *AEM Torino* ir atmaksājusi kopā ar procentiem iepriekš minēto atbalstu, kuru tā ieguvu iepriekš minētajā nozarē.

Prasības pieteikums it īpaši balstās uz šādiem galvenajiem pamatiem:

- a) attiecīgais pasākums nav uzskatāms par valsts atbalstu, jo tas netika finansēts no valsts resursiem un tas nesniedz tā saņēmējiem nepamatotu labumu;
- b) spriedums lietā *Deggendorf*⁽²⁾ nav piemērojams šajā lietā. Komisija it īpaši nav pierādījusi, ka pastāv nosacījumi (it īpaši tas, ka pastāv iespējamība, ka jaunie un iepriekšējie pasākumi rada kumulatīvu iedarbību), kuriem saskaņā ar principiem, kas izriet no minētā sprieduma, ir jābūt izpildītiem, lai varētu apturēt pasākuma piemērošanu. It īpaši, Komisija nav paskaidrojusi, kā tas ir iespējams, ka kumulatīvā iedarbība var rasties šī atbalsta rezultātā, kurš ir Lēmuma par nodokļu atvieglojumiem priekšmets, un tādiem pasākumiem kā balasta izmaksām, kuru mērķis ir tikai izlīdzināt izmaksas, un tādējādi tiem ir iedarbība, kas beidzās iepriekš, atļaujot amortizēt izmaksas, kuras radās laikā, kad tirgus tika regulēts, analogā veidā, kādā uzņēmumi būtu veikuši darbības, ja šī nozare nebūtu liberalizēta pirms šīs izmaksas būtu pilnībā amortizētas.

⁽¹⁾ OV L 366, 21.12.2006., 62. lpp.

⁽²⁾ Spriedums lietā C-355/95 *TWD/Komisija* (*Recueil*, I-2549. lpp.).

Prasība, kas celta 2007. gada 7. februārī — *US Steel Košice* pret Komisiju

(Lieta T-27/07)

(2007/C 69/54)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *US Steel Košice sro, Košice* (Slovākija) (pārstāvji — *E. Vermulst*, jurists, un *C. Thomas*, *solicitor*)

Atbildētāja: Eiropas Kopienas Komisija

Prasītāja prasījumi:

— atcelt Komisijas 2006. gada 29. novembra Lēmumu par valsts sadales plānu siltumnīcas efektu izraisošu gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai, ko Slovākija ir paziņojusi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/87/EK;

— piespriest Komisijai atlīdzināt prasītāja tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs lūdz atcelt Komisijas 2006. gada 29. novembra Lēmumu par valsts sadales plānu siltumnīcas efektu izraisošu gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai par laika posmu no 2008. gada līdz 2012. gadam, ko Slovākija ir paziņojusi saskaņā ar Direktīvu 2003/87/EK⁽¹⁾.

Savas prasības pamatojumam prasītāja vispirms apgalvo, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj 2003. gada pievienošanās akta⁽²⁾ XIV pielikuma 4. sadaļas 2. punkta a) apakšpunktu ar to, ka tajā ir nepareizi novērtēts, ka nosacījumi, kuri šajā normā veido neatkarīgus pienākumus, ir piemērojami līdz 2009. gadam, neatkarīgi no tā, vai Slovākija turpina piešķirt prasītājam atbrīvojumu no nodokļa, ko Slovākija var piemērot prasītājam līdz 2009. nodokļu gada beigām, atkāpjoties no EKL 87. un 88. panta. Prasītājs apgalvo, ka, attiecīgi, lēmums ir pretrunā arī Direktīvas 2003/87/EK III pielikuma 4. kritērijam, kas nosaka, ka valsts sadales plānam kvotu tirdzniecībai ir jābūt saskaņotam ar citiem Kopienas tiesību aktiem un politikas dokumentiem.

Turpinājumā prasītājs uzskata, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj tiesiskās paļāvības principu ar to, ka Komisija vairākas reizes ļāva prasītājam cerēt, ka ražošanas ierobežojumi, ko nosaka Pievienošanās akta XIV pielikuma 4. sadaļas 2. punkta a) apakšpunkts, neattieksies uz prasītāju tad, kad tas vairs nesāņņems atbrīvojumu no nodokļa.

Treškārt, prasītājs apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir pretlikumīgs tāpēc, ka tā vietā, lai īstenotu savas ierobežotās pilnvaras atbilstoši Direktīvas 2003/87/EK 9. panta 3. punktam, Komisija veica kopējās atbilstošās emisijas Slovēnijā pilnīgi neatkarīgu aprēķinu un to noteica par saistošu Slovēnijas Republikai. Tādējādi Komisija nepareizi uzņēmas dalībvalstu kompetenci, kas noteikta Direktīvas 2003/87/EK 9. un 11. pantā.

Ceturtkārt, prasītājs uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir pretlikumīgs, jo tas ir pamatots ar stingru matemātisku aprēķinu, kas tika noteikts par saistošu bez sabiedriskās apspriedes, un kurā nav ņemti vērā faktori, kuri ietekmē Slovēnijai raksturīgas emisijas laika posmā no 2008 līdz 2012. gadam. Prasītājs uzskata, ka šāda pieeja pārkāpa Direktīvas 2003/87/EK 9. panta 1. punktu un 11. panta 2. punktu, minētās direktīvas II pielikuma 1., 2. un 3. kritēriju, kā arī tiesiskās palāvības principu. Prasītājs uzskata, ka tiktāl, ciktāl Komisijai bija rīcības brīvība, Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu šajā novērtējumā.

Visbeidzot, prasītājs apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav spēkā nepareizas pilnvaru izmantošanas dēļ, jo šo lēmumu pamatoja vēlme kvotas tirgot reti, tādējādi paaugstinot kvotu cenas.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīva 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 25.10.2003, 32. lpp.).

(²) Akts par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovēnijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un Eiropas Savienības dibināšanas Līgumu grozījumiem (OV 2003, L 236, 33. lpp.).

Prasība, kas celta 2007. gada 7. februārī — *Fels-Werke u.c. pret Komisiju*

(Lieta T-28/07)

(2007/C 69/55)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Fels-Werke GmbH, Goslar* (Vācija), *Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, Aachen* (Vācija) un *Spennert Zement GmbH &*

Co. KG, Erwitte (Vācija) (pārstāvji — *H. Posser* un *S. Altenschmidt*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāju prasījumi:

— atcelt 1. panta 2. punktu Komisijas 2006. gada 29. novembra lēmumā par valsts sadales plānu siltumnīcas efektu izraisošu gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai, ko Vācija iesniedza atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2003/87/EK (dokumenta numurs nav publicēts) daļā, kurā Vācijas valsts sadales plāna 6.2. nodaļā zem virsrakstiem “Papildu jaunās iekārtas saskaņā ar *ZuG 2007 11. pantu*” un “Sadale saskaņā ar *ZuG 2007 8. pantu*” aprakstītās sadales garantijas pirmajā rīcības posmā atzīst par nesaderīgām ar Direktīvu 2003/87/EK;

— atcelt šī lēmuma 2. panta 2. punktu daļā, kurā Vācijas Federatīvajai Republikai ir dotas norādes attiecībā uz Vācijas valsts sadales plāna 6.2. nodaļā zem virsrakstiem “Papildu jaunās iekārtas saskaņā ar *ZuG 2007 11. pantu*” un “Sadale saskaņā ar *ZuG 2007 8. pantu*” aprakstīto sadales garantiju pirmajā rīcības posmā piemērošanu un turklāt nosaka to pašu ieviešanas koeficientu, kā citām līdzīgām pastāvīgām iekārtām;

— piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāji vērsās pret Komisijas 2006. gada 29. novembra lēmumu par valsts sadales plānu siltumnīcas efektu izraisošu gāzu emisiju kvotu tirdzniecībai, ko Vācija iesniedza atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2003/87/EK. Tajā Komisija iebilst pret noteiktiem valsts sadales plāna aspektiem to nesaderības ar Direktīvas 2003/87/EK III pielikumu dēļ (¹).

Prasītāji, kas lieto iekārtas, uz kurām attiecas emisijas kvotas, apgalvo, ka apstrīdētais lēmums tās skar tieši un individuāli.

Savas prasības pamatojumam viņi izvirza četrus prasības pamatus:

Vispirms tās apgalvo, ka 2006. gada 29. novembrī atbildētāja vairs nebija tiesīga noraidīt Vācijas valsts sadales plānu, jo bija jau beidzies Direktīvas 2003/87/EK 9. panta 3. punktā paredzētais saistošais termiņš.

Turklāt prasītājas apgalvo, ka 9. panta 3. punkts saistībā ar Direktīvas 2003/87/EK III pielikuma kritērijiem ir kļūdaini piemērots materiālā nozīmē. Tie uzskata, ka Komisijas kritizētās sadales garantijas jaunām iekārtām nav valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta nozīmē. Attiecīgās iekārtas nav saņēmušas arī nepamatotas priekšrocības.